

3 sönd. i Fastan 2021 - Ingemar Andersson (LFS)

Tekster: Psalt 40:10-18, Gt Jer 26:1-16, Ep. Ef. 5:1-14, Ev Luk. 11:14-28

Kampen mot ondskan, Kristus och världsfursten

För de tre första söndagarna i Fastan finns ett genomgående tema – kampen mot de onda makterna. På första söndagen i Fastan läste vi om hur Jesus under de fyrtio dagarnas fasta i öknen frestades av djävulen och med Guds ord som vapen drev djävulen på flykten. Och i episteltexten den dagen skrev aposteln Paulus om sin kamp i Guds rikes tjänst ”med sanningens ord och Guds kraft, med rättfärdighetens vapen i både höger och vänster hand”, till Guds rikes utbredning och djävulen till förtret.

På andra söndagen i Fastan handlade episteltexten om trons kamp i det kristna livet och evangeliet berättar om hur Jesus i kampen mot ondskan driver ut onda andar från en kananeisk kvinnas dotter. I dag handlar episteltexten också om trons kamp emot ogudaktigheten och om kampen emot frestelserna, om Guds barns vandring i ljuset: *”Ni var en gång mörker, men nu är ni ljus i Herren. Vandra då som ljusets barn.”* Och i evangelietexten blir en ond ande som är dövstum utdriven och den stumme återfår talets gåva, medan folket anklagar Jesus för att stå i förbund med Beelsebul, de onda andarnas furste. Så påminns vi under första delen av fastetiden om hur striden rasar mellan Kristus och djävulen, hur kampen mot ondskan ständigt pågår. Slaget står mellan Kristus och världsfursten, och ju närmare slutstriden på Golgata vi kommer, desto mer stegras kampen.

”Dock segrade ljuset”

”Ve dig, du jord och du hav, ty djävulen har kommit ner till er i stor vrede, eftersom han vet att hans tid är kort.” (Upp. 12:12). *”Hela världen är i den ondes våld* (1 Joh. 5:19), vittnar Bibeln. Därför ser det också ut som det gör i denna världen. Djävulens regemente är ett skräckregemente – det finner vi också av dagens predikotext. Han gör människan stum och döv i det andliga, och i syndatjänsten hos djävulen har mången slav gått under, såväl andligt som kroppsligt. Men *”Guds Son uppenbarades för att han skulle göra slut på djävulens gärningar”*. (1 Joh.3:8). *”Nu går en dom över denna världen. Nu skall denna världens furste utkastas”*, säger Jesus inför sitt lidande. (Joh. 12:31).

När människorna, eggade av djävulens ondskan, korsfäste Jesus och trodde sig ha segrat, innebar det i själva verket ondskans nederlag och ljusets seger. Denna världens furste kastades ut, hans huvud krossades och genom Kristi död bragtes liv och oförgånglighet fram i ljuset. *”Här var mellan ljuset Och mörkret en strid, Dock segrade ljuset För evig tid”*, sjunger vi i Franzéns jublande påskpsalm. (LH 183:2).

Sådan var *”Guds hemliga vishet, den vishet som är fördold och som Gud från evighet har bestämt att bli till härlighet för oss”*. Den förstod varken djävulen eller denna världens härskare sig på. För *”om de hade känt den skulle de inte ha korsfäst härlighetens Herre”*. (1 Kor. 2: 7 ff.). Därigenom vreds nämligen vapnen ur djävulens hand. Guds heliga lag var uppfylld och syndaskulden betalad intill sista skärven. Därför träder Kristus som Segerherren ut ur graven och djävulen har mist sin talan. *”Döden är uppslukad och segern vunnen. Du död var är din seger? Du död, var är din udd? – Men Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus.”* (1 Kor. 15:55 f).

Himmelrikets krafter eller ondskans

I dagens evangelium undervisar Jesus om djävulen och kampen emot honom. Upprinnelsen är ett under som Jesus utför. En människa, besatt av en ond ande som var stum, befrias ur detta Satans fängelse och återfår sin talförmåga. Folket förundras och motståndarna står där med ett oförklarligt underverk. Men de försöker förklara det hela med att Jesus bedriver ”svart magi”, att han står i förbund med Satan, Beelsebul, de onda andarnas furste när han driver ut onda andar.

Och Jesus svarar dem. Han kallar djävulen ”den starke” och liknar honom vid en stark man som vaktar sin gård och bevakar sina ägodelar. Men kommer det en starkare och besestrar honom tar han från honom hans vapen och hans byte. Skulle nu Jesus ha drivit ut den onde anden med Beelsebul har ju Satan kommit i strid med sig själv. Hur skall då hans rike kunna bestå? *”Ett rike som har kommit i strid med sig självt blir ödelagt”*, säger Jesus. Men om det är ”Guds finger” (=Guds Ande, Matt. 12:28) som driver ut djävulen och tvingar honom att släppa en människa, då har ju Guds rike kommit. Då verkar himmelrikets krafter mitt ibland er, säger Jesus.

Det blev en evighetsstund för åhörarna. De ställdes inför ett avgörande - som alltid när Guds Ande är på färde. *”Den som inte är med mig är emot mig, och den som inte samlar med mig, han skingrar”*, säger Jesus. (Matt. 12:30). Ingen kan här stå vid sidan om som en neutral betraktare. Det finns ingen

människa som kan leva oberoende av Gud eller Satan. Man tillhör antingen den ene eller den andre, man tjänar antingen Gud eller Djävulen.

Några av de närvarande förundrades inför det under Jesus utförde. De såg Guds finger och de trodde, i salig förundran över vad som skedde. Andra kokade av vrede och förklarade att det var en Satans gärning de hade sett. Och en tredje grupp ville stå lite vid sidan om och vara lagom religiösa. Men de försökte snärja Jesus och begära ett tecken från himlen.

Så delas människoskarorna inför Jesus. På den ena eller andra sidan står också du och jag – antingen med eller emot, antingen en Jesu Kristi vän och ett Guds barn eller en djävulens tjänare och slav. Och hur det förhåller sig med den saken är det angeläget att klara ut här och nu – för sedan är det försent, oåterkalleligen försent.

Det sista värre än det första

I det heliga dopet blev du ett Guds barn. Då drevs djävulen ut och Guds helige Ande tog sin boning i ditt hjärta. Du var fri och lycklig, en medborgare med de heliga, en medlem i Guds stora familj. Men åren gick och all denna världens mångahanda upptog efter hand ditt sinne och fyllde ditt hjärta. Och så gled du långsamt bort från dopets nåd. Tron flydde ditt hjärta och lämnade ett tomrum efter sig. Och så gick det som Jesus beskriver i vår text: *”När en oren ande har farit ut ur en människa, vandrar han genom ökentruer för att leta efter en viloplats. Men om han inte finner någon tänker han: Jag vill vända tillbaka till mitt hus som jag lämnade. När han så kommer och finner det städat och pyntat, ger han sig av och tar med sig sju andra andar som är värre än han själv, och de går in och bor där. För den människan blir det sista värre än det första.”*

Detta är ett allvarsamt varningens ord till varje kristen. Den som står må se till att han inte faller! Hur mångt människoöde är inte beskrivet i ovan citerade ord! Det började så bra, men tog en ända med förskräckelse. Och alldeles särskilt besannas Jesu ord hos sådana som växt upp i kristna hem, men vänt tron ryggen. Mången ateist och kristendomshatare har den bakgrunden. Det har kostat dem mycket kraft att befria sig från sin barnatro, från den Guds frid de med modersmjölken insupit. Guds finger hade rört vid dem och lämnat intryck, svåra att utplåna. Men med benäget bistånd från många onda andar slet man sig loss – och så blev den människans sista värre än det första...

”Jesus drev ut en ande som var stum... och den stumme talade...” Det är beskrivningen av en människas omvändelse. Av naturen är vi såväl döva som stumma i andlig bemärkelse – döva för Guds lags fordringar, dess allvar och domar, döva för evangeliets nådesbudskap, döva för Guds kallelser, döva för varningar och förmaningar. Men med öppna öron för det onda, för djävulens frestelser, för synd och ogudaktighet. Och i bön, tillbedjan och lovsång är tungan stum, men smidig när det gäller allt ont tal. Hur lätt har den inte att smäda och förbanna sin Herre och Skapare och hur skicklig är den inte i att förtala och baktala sina medmänniskor. I Jakobs brev kan vi läsa de allvarsammaste ord om den elaka tungan, och hur omöjligt det är att styra den. *”Tungan kan ingen människa tämja, ostyrig och ond som den är och full av dödligt gift.”* (Jak. 3:8).

Men i mötet med Jesus kan det undret ske att den Onde drivs ut, örat öppnas för Guds ord till att höra, ta emot och bevara det, och tungans band lossas till tacksägelse, bön och lovsång till Herren, för att han förbarmat sig över en arm syndare och gjort honom salig.

I dag är det fortfarande den välbehagliga tiden då ett sådant saligt möte med Jesus erbjuds alla syndare. Om man så är en avfälling, där många onda andar funnit ett städat och pyntat men tomt hjärta och så tagit utrymmet i besittning, så finns nåd och räddning att få hos Jesus, syndares Frälsare. Till honom är du varje stund välkommen, vem du än är och hur du än har det. Han är den Starkare som har besekrat den starke och tagit ifrån honom alla vapen. Därför kan Kristus av en Satans tjänare göra ett Guds barn och från slaveriet under den Onde föra syndaren till Guds barns härliga frihet i Kristus Jesus.

När Maria av ängeln får veta att hon skall bli mor till Guds Son, sjunger hon i lovsången: *”Och se, härefter skall alla släkten prisa mig salig.”*

Så sker också i vår text. Den avslutas med att en kvinna i folkskaran, som lyssnat till Jesu undervisning, utbrister: *”Saligt är det moderliv som har burit dig och saliga de bröst som du har diat.”* Det ligger en indirekt hyllning till Jesus i de orden. Hur saligt måtte det inte vara att få föda en sådan son!

Jesus avvisar inte den tanken, men han talar om vad som är salighetens rätta grund: *”Saliga är de som lyssnar till Guds ord och bevarar det.”* Om Maria heter det: *”Salig är du som trodde...”* (Luk. 1:45). Det är salighetens väg. Och tron kommer av predikan och predikan av Guds ord. (Rom. 10:17).

Amen.